

Hällekils vårdhem

Hällekils herresäte historia

Vårdhemmet i Hällekil har under långa tider varit i händelsernas centrum i byn. Det har också varit en arbetsplats som gett arbetstillfällen i bygden. Många människor har kommit från andra platser i Sverige och tillfört bygden inryck från den stora världen. Mycket är glömt av den framgång inom "fattigvården" som Hällekils vårdhem stod för. Av detta finns anledning att berätta Hällekils herresätes historia.

Hällekils herresäte bestod en gång av tre fastigheter. Utdrag ur den äldsta lagfarten där brukspatron O Lennartsson förvärvade den mellersta av de tre fastigheterna.

Lagfart från 1629

"Hos häradsrätten anholt Måns Elofsson i Hellekil om bevis över Lagfarten å 77/1629 delar i hela hemmanet Hellekil, som brukspatron Olof Lennartsson den 6.10.1775 på öppen auction inropat hos aflidne gamle Håkan Perssons därstädes efterlevande omyndig barn, för en summa af 830 riksdaler silfermynt enligt deras förmyndare Håkan Persson i Hellekil vittnens Olof Persson i Västanå och Jan Nilsson i Måserud närvaro, utgifna salubrev, men bemälte herr Brukspatron sedan har den 18.10 samma år erhållit första uppbudet den 11 januari 1776 transporterat på bemälte Måns Elofsson varandes tredje uppbud på dessa hemmansdelar för Måns Elofsson såsom bördsman, beviljades de 7 november sistlidne år bevis däröver meddelat den 7.11.1776"

I en "Geometrisk korrekt Karta över Helgärds Skatte Hemmanet Hellekils Åker Ägor" daterad år 1757 finns en beskrivning av var och en av de dåvarande 17 ägotomterna inom hemmanet. Man kan bl a finna att på nuvarande tomtområdet, där senare Hellekils vårdhem blev upprättat, var tre ägotomter förlagda.

Dessa var:

- Lars Elofsson som hade sin utfart mot Norra Skogsgatan
- Håkan Persson hade sin utfart direkt mot stora landsvägen
- Kärns intressenter står som ägare av södra tomtområdet

Kärns intressenter i Hällekil - Tidafors järnbruk behov av virke och kol

En släktförening var fram till mitten av 1800-talet ägare till Kärns Gård i Nyed, norr om Molkom. De var dessutom ägare och drev ett antal järnbruk ett av dem var Näshyttan eller Kärnshyttan som låg vid sjön Kärns utlopp mot Västra Örten inom gårdens ägor.

Enligt en lagfart av den 9 januari, år 1776 förvärvade en av delägarna inom släktföreningen Olof Lennartsson, den mellersta av de tre fastigheterna i Hällekil med beteckningen E på skifteskartan för en summa av 830 riksdaler Silvermynt. Man kan anta att det var de många järnbrukens behov av virke och träkol skulle täckas av skogsfastigheten inom det närmaste området. Går man till 1808 års ägobeskrivning över hemmanet står en yngre Olof Lennartsson, som ägare till alla tre fastigheterna. Ingen av dessa Lennartssöner var bosatt på dessa fastigheter, utan hade två brukare som nämns som åbor. Den ena av dessa, Anders Ersson, var bosatt och brukade de ursprungliga hammansdelarna.

M G Myhrman, senare L Larsson äger Herresätet i Hällekil - W Norström och senare August Larsson förvaltar

Fram till Laga skiftet på 1850-talet står M G Myhrman som ägare. Han var född i Filipstad år 1801 och enligt Tord Ljungströms *En bok om Övre Ullerud* (1947) har han uppfört den nuvarande byggnaden och han öppnade en lanthandel för bygdens behov. År 1846 såldes gården till handlanden Lars Larsson, född 1809 i Botilsäter och hans hustru Carolina Ljungberg, född 1823. De anställde år 1871 Anders Wilhelm Norström som bokhållare för gårdens verksamhet. En broder till Wilhelm Norström var ägare och bodde på gården Mana inom Hällekilstorp. Hans son Vitalis Norström blev professor vid Göteborgs Högskola.

Tord Ljungström skriver i sin bok: Under sommaren år 1884 slog sig Vitalis Norström ner på Östanvik i Hällekil och började med sin doktorsavhandling i filosofi; *Den givna verklighetens form*. Denna avhandling blev vida berömd och kritiserad av den tidens akademia. Norström

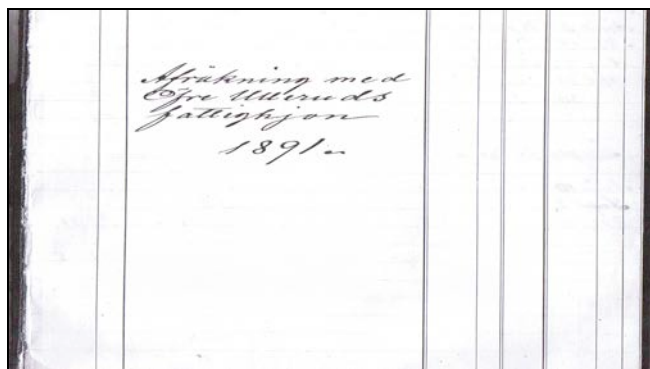
återkom många gånger till Hällekil för att vårda sin hälsa. Han gjorde avbrott i sin forskning för att köra kol längs den frusna älven till Deje.

Vitalis Norström avled år 1888 och året därefter blev gården såld till bruksförvaltare Lars Larsson på Dejefors. Hans förtrogne medarbetare August Larsson med familj kom, i och med det, som arrendator till Hellekils herresäte. Förutom lanthandeln startade han en mejerirörelse där traktens bönder kom att leverera sitt överskott av mjölk. Mjölken förädlades till ost och smör som leverades till bruksorterna Dejefors och Munkfors.

Hellekils herresäte i kommunens ägo

På en sockenstämma år 1895 kom ett beslut om Övre Ulleruds kommuns inköp av gården för en kostnad av 17000 kronor. Efter försäljning av Hällekil köpte August Larsson och hans familj Hedås gård i Ransäter. Familjen Larsson fortsatte där att driva affärsrörelse och mejeri. Larssons äldsta dotter, Esther, stannade i Hällekil och tog tjänst hos Jan Hindrik Persson på Nolgård. Hon gifte sin med sonen på gården, Lars Johan Jansson. De fick barnen Karin, Holger, Ann-Marie och Vidar. Vidar är en av cirkeldeltagarna och medförfattare till denna inventering av Hällekils hemman.

Hällekils herresäte blir Övre Ulleruds kommunala fattigvård

Paga		Maria			Olstdotter		Börile	
1891	Kontant gifte	7	4	15	är	Kroner	54	15
	d.	8	16					
	Kroner			15		Kroner		15
Svener		Hajsa			Andersdotter		Westgö	
1890	Kontant	10	4					
1894	Kontant	10	8					
1897	Kontant	10	10				54	50
1898	d.	10	12					
1894	d.	10	16	50				
	Kroner			50		Kroner		50

Afräkning Öfre Ulleruds Fattighjon 1891

Rotesystemet

Att sörja för fattiga, sjuka och ålderstigna sockenbor skedde ända tills år 1897 genom det s k rotesystemet som innebar att hjälpbehövande fick bo och försörjas och skötas i hemmen i hemmannen efter en viss turordning. Redan några år före 1897 hade rotesystemet övergivits och de hjälpbehövande utackorderades mot kontant betalning till dem som tog emot de fattiga i sina hem. År 1897 är ett viktigt datum i socknens fattigvårdshistoria. Efter många års tvekan beslutade sockenstämman då att inrätta ett hem för de fattiga.

Vid denna tid blev Hällekils herresäte utbudet till försäljning och efter en del stämmor som leddes av dåvarande ordförande i kommunalstämman Engelbrekt Edén, Gersviken, inköptes gårdens 300 tunnland inklusive 100 tunnland öppen jord av Övre Ulleruds kommun för ett pris av 17000 kronor.

Det var efter den tidens förhållanden stora pengar och mera behövdes ty husen kunde inte omedelbart tas i bruk till ålderdomshem. Det gällde att bygga en särskild avdelning med rum för hemmets pensionärer. Åren omkring sekelskiftet hölls den ena sockenstämman efter den andra och alltid rörde det sig om nya utgifter för att få fattigvårdsfrågan ordnad. Många betänksamma röster höjdes emot de stora kostnader som krävdes. Många sockenbor talade om att denna ordning fortsätter, så skulle till sist resultatet bli att flertalet av socknens bönder själva skulle hamna på Hällekils fattiggård.

Fattiga, gamla och personal på ålderdomshemmet i Hällekil (omkring 1914)

På bilden finns några personer namngivna:

Längst fram till höger med en kaffekopp framför sitter Lovis från Pepperbråten. Kakk-Johanna har ett barn i sitt knä. Stående: unga kvinnan i mitten som håller ett barn är Kakk-

Johannas barn och barnbarn. Mannen längst bak, till vänster om dörrkarmen är Anders från Vattenhålan. Till höger vid kakelugnen står Petter. Föreståndare Palm står till vänster vid kakelugnen och hans hustru Hanna står längst bak, mitt emellan högra dörrkarmen och kakelugnen.

Sommaren 1897 kunde de första hjonen flytta in på Hällelekils fattiggård. Det var en regnig sommar. Olyckligtvis inträffade under det första årets installationsarbeten att både golvfyllningen av sågspån och lera lades in utan att det var fullt torrt och även virket i väggarna var inte tillräckligt torrt. På nyåret 1898 togs de första rummen i bruk men då var rummen ännu inte rappade utan timmerväggar var bara. Rot-Fredrik, Snas-Peter och Blinde - Lars tillsammans med ett flertal andra fattiga fick flytta in. Omkring 35 personer, skulle här få sitt nya hem i 12 rum med flera pensionärer i varje. Olägenheten av att bygga med rått virke skulle snart visa sig. En oerhörd fukt uppstod i rummen och allt eftersom väggarna torkade uppstod det stora springor som tätades med trasor. Hjonen fick hjälpa till med att täta springorna. Något år senare fick de gamla flytta ut och bo i uthus och andra utrymmen så att väggarna kunde rappas. Till detta användes pappersmassa från Ranå pappersbruk i Ransäter. Billiga tapeter sattes upp och fram emot hösten fick de gamla åter ta rummen i besittning. Några år senare när virket i dörrar och fönster någorlunda torkat skedde målning av Severin Johansson och slutligen stod logementet färdigt.

Vattenfrågan var också ett besvärligt problem att lösa, eftersom det gick åt stora kvantiteter till verksamheten. Den källa som förut funnits förslog inte men ålderdomshemmets nye föreståndare L P Jonsson gick med liv och kraft in för att göra förbättringar på gården. En ny källa grävdes öster ut i bergshöjden, vattenledning drogs och på så sätt var gårdens vattenbehov tills vidare var uppfyllt.

Vårdhemmets tvätt sköttes vid Klarälven

Tvätten sköttes vid älven. På bilden används en timmerdoning och timmerupplag som hänganordning för tork av lakan. Kvinnorna på bilden var anställda på vårdhemmet. De är, sittande från vänster: Föreståndare Maja Andersson och Hilda Wallin-Olsson. Stående från vänster är Hildur Emanuelsson-Ljungberg och Tilda Häll. Stående längst till höger är Signe Stensjö och Hulda Kullander.

Byggnation och jordbruksdrift

Samtidigt med dessa nybyggnationer och förbättringar gällde det att skaffa djur och inventarier eftersom meningen var att vårdhemmet, vid sidan av sin egentliga uppgift att ta hand om socknens fattiga, även skulle bedriva jordbruk. Socknen hade tur att få ett mycket dugligt och kunnigt föreståndarpar. Lars Petter Jonsson född i Ryda, Skaraborgs län den 20 december 1859, var ålderdomshemmets förste föreståndare. Hans hustru hette Sofia. L P Jonsson som genomgått lantmannaskola och praktiskt utövat jordbruk i många år förstod att leda och sköta jordbruket på ekonomiskt och klokt sätt och vad tiden led, så förstod man att socknen slagit in på rätt väg och då tystnade så småningom klandret över den dyra fattiggården. Driften av fattigvården blev istället vida känd för sin kostnadseffektivitet och föremål för uppmärksamhet av andra kommuner.

Med förbättrade jordbruksredskap och i samma mån som gårdens djurbesättning ökades blev skörderna allt bättre så att någon särskild uttaxering för de fattigas underhåll inte ens behövdes göras alla år.

När gården 1897 inköptes var skogen ganska hårt medtagen och det som fanns att avverka hade använts till gårdens nybyggnad och reparationer. Men med åren växte skogen och gav allt bättre avkastning.

Även gårdens ekonomibyggnader var vid inköpet i tämligen bristfälligt skick, taken måste omtäckas, loge reparerades och åtskilliga reparationer behövdes av ladugård och stall. Skogens avverkningsbara virke kördes fram till Hällekil. Byggmästare Rönn från Forshaga åtog sig nybyggnationen. Tegel till murar slogs och brändes vid allmänna lertag.

Stenen från ladugården blev kyrkogårdsmur

Det kan nämnas att när den gamla ladugården revs, den var den kallmurad av stora gråstensblock, så fraktades dessa till kyrkan. Där pågick arbetet med tillbyggnad av kyrkogården och stenen från ”fattiggårdslaggårn” användes till kyrkogårdsmuren. Detta kan vara intressant för kommande generationer att veta.

Under den förste föreståndaren byggdes stall och svinhus på gården. Nya fåhus uppfördes också på utägan i Mossängen.

Av gårdens produkter användes huvudparten till de gamlas försörjning men med en stigande kreatursbesättning, som slutligen räknade 20 kor jämte ett 10-tal ungnöt och fyra hästar kunde en del av gårdens smörprodukter gå till försäljning. Fläskproduktionen och vad gården kunde ge i spannmål som råg, vete och havre gick till verksamheten. Kommunens ålderdomshem var självbärande.

Förste föreståndaren var Lars Petter Jonsson

I väl bibehållen bokföring över kommunens kostnader för fattighjonen kan man utläsa att komunen hade inte mindre än ett 80-tal hjon utplacerade på gårdar i socknen (1891). Hanteringen av sjuka och döende människor som fraktades runt till olika gårdar var kränkande och föga mänsklig. Lars Petter Jonsson var den förste föreståndaren. Här nedan följer ett utdrag ur Jonssons berättelse för Tord Ljungström. Ljungström nedtecknade detta på Jonssons 79:e födelsedag.

Fattiggårdens förste föreståndaren berättar

Efter skolan tog Jonsson drängplatser i hembygden i Västergötland. Han arbetade på tre gårdar innan han sökte in på lantbruksskola på Såtenäs egendom i Tuns församling. 1883 kom Jonsson till Hynboholm som jordbruksutbildad rättare. Här träffade han sin blivande hustru Sofia som var kammarjungfru, född i Nyed. Ytterligare tre rättarplatser hann Jonsson med innan makarna erbjöds arrende i hustruns hemförsamling i Nyed, här stannade de i 5 år. Då fick han i tidningarna se en annons där man sökte ett gift par som kunde sköta föreståndarbefattningen på ett ålderdomshem. Det var Övre Ulleruds kommun som köpt ett jordbruk som skulle användas som ett kommunalt vårdhem för sina gamla och fattiga. Jonsson sökte och blev antagen bland många sökande.

I Övre Ullerud kom Jonsson att utföra sin egentliga livsgärning. När han anlände till Övre Ullerud var installationen av vårdhemmet ännu inte ens påbörjad. Byggnadsvirket var framkört men något logement för pensionärerna fanns ännu inte. Jonsson fick nu gripa sig an med att biträda och delvis leda det arbete som nu förestod: Han kom med i byggnadskommittén och han utförde ett storartat arbete. Allt vad han gjorde, gjorde han med klok beräkning och med ett ekonomiskt sinne som står höjt över allt beröm.

Mangården kom under nytt tak, inreddes och gjordes i ordning och efter ett år stod den färdig att ta emot sina första pensionärer. I början var detta inte så lätt. Det var en nymodighet detta att ha sina åldringar i ett kommunalt hem och man drog sig och trodde det skulle bli en sämre tillvaro än att få bo kvar i sina ruckel ute i bygderna. Det fanns även hos de bestämmande i socknen olika meningar om driften. Man försökte genom att hänvisa till andra socknar där detta system slagit mindre väl ut, bevisa att det var olyckligt för socknens ekonomi att starta ett vårdhem med kommunalt jordbruk. Alla dessa farhågor kommo emellertid på skam. Jonsson och hans maka Sofia var det rätta föreståndarparet.

Han satte in all sin kraft på att ekonomisera företaget så att hela vårdkostnaden skulle finansieras av jordbruket. Det visade sig också möjligt. Kosthållet för varje hjon var endast 25 öre per dag och någon utdebitering behövdes icke. Allt var enkelt ordnat utan någon lyx. För att hålla servicekostnaden nere serverades maten på emaljerade kärl som voro starka och lätta att hålla rena.

Nu har det runnit upp i någon skarpsinnig hjärna att det inte "är fint" kantänka att äta på emaljerade tallrikar. Men en gång var det ingen som klagade på att man åt sin mat på tallrikar och ur skålar av trä" En bok om Övre Ullerud, (1947) Tord Ljungström.

De allmänna farhågor och ropet på en dyr förvaltning tystnade när man på sockenstämman fingo se räkenskaperna. Då visade det sig att jordbruket inte bara underhållit pensionärerna utan även lämnat ett överskott. I Övre Ulleruds kommun tog man lärdom av de erfarenheter man gjort på andra håll. I Nyed hade man 60-70 hjon på ett hem som icke understöddes av jordbruk. Man byggde omkring hemmet ett plank så att det liknade ett fängelse. Detta väckte anstöt och när Övre Ullerud skulle bygga så fördes Nyedssystemet på tal. När nu hemmet i Hällekil blev färdigt så såg man att det kunde ordnas både bra och billigt och utan att man fick en känsla av fängelse, då vändes bladet och skallet tystnade så småningom.

Läser man de äldre sockenstämmoprotokollen så finner man snart att de ärenden, som mest återkommer gällde att ordna för socknens fattiga.

I 15 år skötte makarna Jonsson hushållningen på Hällekil och de gjorde det till socknens fulla belåtenhet. När dessa 15 år gått var kakelugnarna utbrända och det blev tal om att införa centralvärme. Ett anbud från Göteborg införades det var inte så dyrt, men socknen avslög. Jonsson föreslog då att låta reparera eldstäderna. Han ville inte så nära slutet för sin tjänstgöring kasta socknen in i en nyanläggning.

Som föreståndarinna på ålderdomshemmet verkade fru Sofia Jonsson och när paret Jonsson år 1912 slutade sin befattning hade verksamheten arbetat sig igenom de största och värsta hindren, så att efterföljande ledning kunde fortsätta ett väl påbörjat arbete.

Hällekils vårdhem år 1906, östra frontsidan

Hällekils vårdhem år 1906, västra frontsidan

Föreståndareparet Gustav och Hanna Palm

Till föreståndare efter paret Jonsson valdes bland flera sökande Gustav Palm. Han var från Hälsingland och var ungarl, så det fanns ingen föreståndarinna, men efter en tid träffade han Hanna som bodde i granngården på Östanvik. Hon tjänstgjorde som socknens barnmorska. De gifte sig 1913, och hon fick då platsen som föreståndarinna.

Under Palms tid skedde en del förändringar till det bättre, då installerades centralvärme och en hel del andra förbättringar. Men föreståndarparet Palm stannade inte så länge, de flyttade 1918. 1932 köpte paret Palm Solbacka gård i Övre Ullerud. Då tillträdde ett syskonpar från Högberg i Mölnbacka, Holger och Lilly Skoog. De var föreståndarpar till några år in på 1920-talet.

Föreståndarinnan Maja Andersson

1923 tillträdde en Fröken Maja Andersson som föreståndarinna. Hon var en mycket dugande och respekterad kvinna som med stor nit och skicklighet skötte hemmet till allas belåtenhet.

Stående från vänster: Signe Falk, Mari i Skuggen, Hilda Andersson

Sittande: Maja Andersson som var föreståndarinna och Elin Andersson

1930 kom en tid då de statliga myndigheterna började ställa stora krav på sociala välfärdsanordningar. Då beslutades att ålderdomshemmet skulle genomgå en större reparation. En sanitär anläggning, WC och badrum installerades, samt tvättstall på varje rum. Köksavdelningen utrustades med varmt och kallt vatten, kylrum, förråd m m. Den reparationen var färdig 1934 till en kostnad på 25 000 kr.

Det skedde också förbättringar inom jordbruket. Ny ladugårdsbyggnad uppfördes tillsammans med loge och lador, spannmålmagasin m.m. Ett litet anex, för senila och "sinnessvaga" patienter uppfördes söder om huvudbyggnaden.

I början på 30-talet anställdes en lantbruksutbildad rättare för jordbruket och kreatursbesättningen. Han var från Mölnbacka och hette Verner Jansson. Han var kvar i dess tjänst till jordbruket lades ner i mars 1956. Det blev då auktion på alla djur och yttre inventarier.

År 1950-51 blev kommunsammanslagningen aktuell. 1952 blev Övre- och Nedre Ullerud, Ulleruds kommun. Vid ett kommunfullmäktigesammanträde beslutades att anordna ett

avskedssammanträde med alla nämnder och styrelser inom Övre Ulleruds kommun. Vid detta sammanträde bestämdes att en festlighet med medaljutdelning till trojänare vid Hällekilns ålderdomshem skulle anordnas.

Avtackning

Vid en högtid i kyrkan utdelades guldmedaljer för lång och trogen tjänst: Från vänster: Föreståndarinnan Maja Andersson, fattigvårdsstyrelsens ordförande Vitalis Larsson, Nämndemannen Gustaf Emilsson, ladugårdsförman Vitalis Englund.

Efter högtiden i kyrkan var det middag på Hällekilns vårdhem för ett 70-tal inbjudna personer. Vård vid festligheten var kyrkoherde Karl Björklund och som i varma ordalag tackade alla för det arbete de nedlagt inom Övre Ullerud.

En trojänare som även bör nämnas är Mauritz Andersson. Han gick bort ett par år före medaljutdelningen, men bör ha ett omnämnande. Han var anställd på Hällekil som stallare från 1898 till fram på 1950-talet. Han skötte sitt arbete med stor plikttrohet och heder.

Maja Andersson slutade sin plats i Hällekil 1953 och blev även då hyllad av pensionärer, personal samt vänner och grannar. Hon efterträddes av fröken Astrid Broman, som uppehöll tjänsten till sin pensionering.

1974 var det åter sammanslagning av kommunerna till större och bärkraftiga enheter. Ulleruds kommun sammanslogs med Forshaga och tillhör nu Forshaga kommun. I slutet på 60-talet började diskuteras att ett gemensamt ålderdomshem skulle byggas i Ulleruds förutvarande kommun. Det skulle placeras i Deje och Hällekilns vårdhem blev utdömt med anledning av för stor brandfara. Det nya vårdhemmet i Deje var inflyttningsklart 1975. Då flyttades pensionärerna från Hällekil till Ullerudsgården som det nya hemmet heter.

Det var nog med stort vemod och även bitterhet som pensionärer och personal lämnade sitt kära Hällekil. Grannarna i byn kände stor saknad. Byns hjärta och medelpunkt hade uttraderats.

En del av lösöret togs till Ullerudsgården, det övriga såldes på auktion. Vällingklockan kom på villovägar. Åkermarken såldes till tre närliggande hemmansägare. Skogen behölls av Forshaga kommun.

Nässlagård

Fastigheten såldes 1974 till Annica och Lennart Karlsson från Holsby. År 1979 sålde Annika Carlsson fastigheten till 10 ungdomar från Stockholm, de s.k. "Mullvadssockupanterna". Dessa följde den "gröna vågen" ut till Hällekil och kallade då gården för "Nässlagård". De bakade det goda brödet "Nässlagårds-knäcke". År 1983 hade de flesta ungdomar hittat andra bostäder i omgivningen. Några av dem flyttade till Västanå skolhus i Ransäter och startade kulturella aktiviteter. Västanå Teater har blivit rikskänd för sina uppsättningar av Selma Lagerlöfs dramatiserade berättelser, numera förlagda till Sunne.

Ungdomsvård

Fastigheten övertogs därefter av Värmlands Läns Vårdförbund med syftet att bedriva vård av ungdomar med sociala problem. 1991 bildades AB Värmlandsskollektivet med delägarna Lars Göran Johansson, Agneta Kashammar, Mats och Lilian Eriksson som fortsatte verksamheten. Lars Göran Johansson har varit med hela tiden sedan ungdomsvård enligt Hassela-modellen startade i Hällekil. Mats Eriksson avled på våren 1998 och i början av november samma år sålde hans hustru Lilian sin del. Nuvarande delägare i AB Värmlandsskollektivet är Lars-Göran Johansson och Agneta Kashammar (2006).

Mangårdsbyggnaden var, som tidigare nämnts, uppfört i timmer omkring år 1850. Tillbyggnad för kommunens fattigvård gjordes år 1897. En stor genomgående renovering gjordes vid Vårdförbundets övertagande år 1983. Husets nedervåning innefattar i dag 4 salar, kök och utrymme för frys och kyl. Övervåningen innehåller 4 rum. Tillbyggnaden innehåller 6 rum samt lägenhet bestående av 3 rum och kokvrå. Före detta vindsutrymmet innehåller numera två lägenheter, den ena 4 rum och pentry medan den andra har 2 rum och pentry. Dessutom finns ytterligare 4 elevrum.

På tomten finns även ett gammalt timmerhus kallat "Bagarstugan", som innehåller bagarstuga, tvättstuga samt ett personalrum på nedre våningen och 4 rum på övervåningen. Ett magasin som är försedd med stenkällare, är numera skolsal. Ladugården är omgjord till verkstad,

snickeri, sygård, träningslokal samt förråd. Uthusbyggnaden söder om mangårdsbyggnaden innehåller numera kontor och musikrum. Övervåningen användes som förråd.

Minnesstenen vid Hällekils vårdhem

Minnesstenen som kan ses från vägen är från krigstiden under 1940-talet då det inhystes militärer i vårdhemmets lokaler. En av de inkallade var stenhuggare och skulptör. En inhuggen bild som föreställer en person som äter med sked och tallrik står för tacksamhet över god och riklig mat de fått.

Nedtecknat av Vidar Janson 1992